

Pravljica je umrla

Janezek je sedel ob topli peči in bral pravljico. Knjiga je bila zelo zanimiva. Tudi mnogo slik je bilo v njej. Naslikani so bili zmaji s številnimi glavami, lepe kraljične, škratje, velikani, kače s krono na glavi, čarovniki in stari, srepogledi kralji v škrlatnih plaščih in z dolgimi sivimi bradami.

Nenadoma pa se je zgodilo čudo.

Janezek ni več sedel doma ob topli peči. Znašel se je sredi popolnoma neznanega lepega vrta in pred njim je stala lepa, zlatolasa kraljična in se mu smehljala.

»Kdo pa si ti?« jo je Janezek začuden vprašal.

»Jaz sem princeska Pravljica,« se je lepa deklica predstavila in ga prijela za roko.

»Pojdi z menoj. Razkazala ti bom svoje kraljestvo,« je rekla in ga odvedla po ozki pešчени stezi.

Šla sta in šla, naposled pa je Pravljica obstala ob velikem rožnem grmiču in položila prst na usta. Z iztegnjenim prstom je pokazala Janezku v stekleni krsti spečo deklico, okrog katere je klečalo in jokalo sedem škratov.

»To je Snegulčica,« je rekla. — »Jedla je zastrupljeno jabolko in zaspala. Priti bo moral kraljevič, ki jo bo zbudil s poljubom.«

»Haha,« se je zasmel Janezek. »Pri nas v naši deželi to drugače delajo. Če se kdo zastrupi, pokliče-

jo zdravnika, ki da injekcijo in izpere želodec, pa bolnik ozdravi.«

Pravljica ga je pogledala z velikimi, začudenimi očmi in ga molče odvedla dalje.

Šla sta in šla in prišla do deklice, ki je oblečena v raztrgano obleko sedela na kamnu in bridko jokala.

»To je Pepelka,« je rekla Pravljica. »Hudo mačeho ima, ki jo noč in dan pretepa. Češe jo z glavnikom, ki ima ostre, železne zobe, jesti pa ji da samo plesnive stare skorje in piti smrdljivo vodo.«

»V naši deželi bi takšno mačeho obsodili in zaprli,« je ogorčeno rekel Janezek.

»Takoo?« se je začudila Pravljica in ga vedla dalje.

Šla sta in šla in prišla do žuborečega studenčka.

»Ta voda je zdravilna,« je pojasnila Pravljica. »Če jo bolnik pije ali se v njej okoplje, ozdravi.«

»Tudi v naši deželi imamo takšne studence. Zdravilni vrelci jim pravimo,« je rekel Janezek.

»Hm,« je Pravljica našobila lepa usteca. Videti je bilo, da je užaljena. »Počakaj,« je rekla, »to je šele začetek. Pokazala ti bom še marsikaj, kar v tvoji deželi prav gotovo nimate. Čudom se boš čudil.«

Šla sta in šla in prišla do vznožja visoke gore, kjer je gromozanski velikan izkopaval in razbijal skale.

»Poglej ga. Takšnega močnega moža najbrž v vaši deželi nimate?« se je zmagoslavno nasmehnila lepa princeska.

»Moj oče res ni tako velik, zato pa ni nič manj močan. Vsak dan, od jutra do večera koplje in razbija premog v rudniku.«

Pravljica ni rekla nič. Samo nossek se ji je za spoznanje povetil.

Šla sta in šla in prišla do drevesa, na katerem je sedel velik ptič in mahal s peruti.

»Na tega ptiča lahko sedeš in ponesel te bo v kateri kraj boš hotel,« je rekla Pravljica.

»Še malo ne,« jo je glasno zavrnil. »Takšne 'pošasti' smo imeli tudi pri nas v naši kleti. Potem pa smo jim nastavili pasti in so se ujele tiste 'pošasti' — podgane namreč.«

Pravljica ni rekla ne bele ne črne. Jezno ga je potegnila za se-

Janezek pa je zamahnil z roko.

»To ni zame nič novega. V naši deželi imamo dosti takšnih ptičev. Iz jekla so in ljudje so jih naredili.«

Pravljica se je namrdnila, rekla pa ni nič.

Šla sta in šla in prišla do razvalin starega gradu.

»Tu notri straši,« je rekla Pravljica in ga potegnila za seboj med razvaline. Tema ju je objela. Tedaj je nekje nekaj zacvililo, zacopotalo in nekaj mrzlega se je doteknilo Janezkove roke.

»To so pošasti,« je šepnila Pravljica in vprašala: »Se zelo bojiš?«

boj spet na svetlo in — šla sta in šla in prišla do jezera, okrog katerega so plesale prelepe deklice z rožami v laseh. Plesale so in premilo prepevale.

»To so vile, najlepše deklice na svetu. Takšnih lepih deklic najbrž nimate tam v vaši deželi, kajne?«

»O, moji sestri Tončka in Ančka sta stokrat lepši. In znata še marsikaj drugega, ne pa samo tako neumno poskakovati kakor te-le tukaj. Hm, če bi jih ti videla, bi spoznala, da ne lažem.«

Pravljica je zardela od jeze.

Šla sta in šla in prišla do visokega sivega gradu z neštetimi

okroglimi stolpiči in majhnimi globokimi okni.

»To je grad našega kralja. Takšnih gradov pa nimate pri vas, kaj?« ga je pogledala Pravljjica.

»Mhm,« je rekel Janezek. »Včasih smo jih menda imeli, videl sem jih naslikane in tudi v šoli smo se učili, da so v takšnih gradovih stanovali vitezi. Zdaj pa ni več vitezov in tudi gradov ne potrebuje mo. Imamo pa velike, lepe hiše, palače in celo nebotičnik. Meni pa je najbolj všeč naša hišica. Veš, čisto majhna je in rumena, kakor da bi bila vedno obsijana od sonca. Okna pa so široka. Okrog hiše je vrtič, obdan z zeleno pleskano ograjo. Hm, lepo je, tudi tebi bi bil všeč naš dom, če bi ga videla.«

Pravljjica je prebledela in težko vzdihnila. Potem se je pa počasi prestopila in rekla:

»Čakaj, zdaj ti bom pa pokazala še našega kralja. Toda k njemu ne smeš. K njemu ne sme noben navaden zemljan, ampak samo mogočni dvorjani in vitezi. Če kdo drug prestopi prag njegove prestolne dvorane, ga takoj odženo k rablju, ki mu odseka glavo.«

Šla sta in šla in prišla na dvorišče gradu. Tam sta se vzpela po stopnicah k ozki lini, skozi katero se je videlo v prestolno dvorano.

Janezek je zagledal kralja, ki je sedel na visokem zlatem prestolu. Velika krona mu je težila glavo,

ki jo je trudno sklanjal. Ramena mu je ogrinjal rdeč kraljevski plašč. Bela brada mu je padala na prsa. Njegove sovje oči so mrzlo in brezsrčno merile dvorjanike in viteze, ki so se ponižno klanjali pred njim.

»Ali imate vi tam v vaši deželi takšnega mogočnega kralja?« je vprašala Pravljjica in zmagoslavje je zvenelo v njenem glasu.

Janezku so zasijale oči.

»Naš kralj, veš, Pravljjica, je sto krat mogočnejši in večji od vašega, ker ne vlada s silo, ampak z ljubeznijo. On ne nosi na glavi težke zlate krone, niti ni ogrnjen s hermelinovim plaščem, ampak je preprosto oblečen kakor vsi drugi ljudje. Čisto mlad je še, komaj nekaj let je starejši od mene, pa tako dober in prijazen. Z njim sme govoriti vsak, plemič in siromak.«

Pravljjica je pridušeno zastokala in se zgrabila za prsi. Potem pa je zašepetala: »Joj, zdaj bom morala umreti, kajti prerokovano mi je bilo: Kadar pride nekdo iz dežele, ki bo lepša in boljša kakor tvoja, boš umrla. Joj, umiram, umiram!«

Omahnila je in se zgrudila. Tedaj je nekje votlo zagrmelo. — Ognjen blisk je preklal nebo. Tla pod Janezkovimi nogami so se zamajala. Mogočni sivi grad se je porušil. Janezek je padel in se prebudil doma na tleh ter spoznal, da se mu je vse skupaj samo sanjalo...

